

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **V. G.**, zastoupeného Mgr. Marianem Heresem, advokátem se sídlem Most, Moskevská 1/14, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2002, č. j. OAM-4936/VL-10-P11-2001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 6. 2003, č. j. 15 Az 125/2003-19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 29. 4. 2002, č. j. OAM-4936/VL-10-P11-2001, žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně rozhodl o tom, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V žalobě (opravném prostředku) ze dne 10. 6. 2002 proti rozhodnutí žalovaného žalobce žádal, aby bylo přihlédnuto k jeho politickým důvodům.

Usnesením ze dne 4. 3. 2003 krajský soud žalobce vyzval podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vad žaloby, a to aby ve lhůtě deseti dnů v souladu s § 71 odst. 1 s. ř. s. označil výroky rozhodnutí, které napadá, uvedl žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, navrhl důkazy k prokázání svých tvrzení, a navrhl výrok rozsudku. Současně ho poučil o tom, že nebude-li podání v uvedené lhůtě doplněno a opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání odmítne.

Ve stanovené lhůtě ani později žalobce na výzvu krajského soudu nereagoval.

Krajský soud usnesením ze dne 27. 6. 2003 žalobu odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. V odůvodnění konstatoval, že usnesením vyzval žalobce k odstranění vad žaloby, přičemž ho poučil o následcích nevyhovění výzvě. Žalobce však žalobu ve lhůtě, ani později nedoplnil, ačkoliv mu bylo usnesení dvakrát doručeno uložením na poště se současným oznámením zásilky. Žalobce se na adrese, na kterou mu bylo doručováno, zdržoval. Protože i přes výzvu a poučení žalobce žalobu nedoplnil a z tohoto důvodu nebylo možné v řízení pokračovat, soudu nezbylo, než žalobu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout.

Proti odmítavému usnesení krajského soudu podal žalobce (dále též stěžovatel) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Napadl tvrzení soudu, že se v době doručování výzvy k odstranění vad žaloby zdržoval na adrese B. 33, neboť v inkriminované době pobýval na adrese Č. 2 u pana M. L. Tuto skutečnost může prokázat jak pan L., tak pan P. M. Soud tak nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Za daných podmínek tak nemohlo dojít k doručení předmětných zásilek formou náhradního doručení. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce též požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl přímo ve věci samé.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Jak vyplynulo ze soudního spisu, byla předmětná žaloba (opravný prostředek) podána u žalovaného dne 10. 6. 2002, tedy ještě v době, kdy se na věc vztahoval občanský soudní řád (část pátá, hlava třetí o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002). Dne 1. 1. 2003 nabyl účinnosti soudní řád správní. Podle § 129 odst. 2 s. ř. s. se řízení o opravných prostředcích podaných přede dnem účinnosti tohoto zákona dokončí v řízení podle ustanovení části třetí, hlavy druhé, dílu prvního tohoto zákona. Jak řízení podle části páté o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, tak řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., jsou shodně založena na zásadách koncentrační a dispoziční. V obou případech (tedy jak dle § 249 odst. 2 a § 250l odst. 2 o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, tak dle § 71 odst. 1 s. ř. s.) je nutnou náležitostí žaloby označení napadených výroků rozhodnutí a tvrzení právních či skutkových důvodů nezákonnosti či nicotnosti rozhodnutí, v opačném případě jde o vadu podání, která brání meritornímu přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí. Rozšiřovat rozsah napadení a připojovat další žalobní body lze vždy jen ve lhůtě stanovené zákonem.

Těmto zákonným kritériím však podaná žaloba ani při nejmírnějších požadavcích nevyhovovala, neboť v ní bylo pouze vyjádřena žádost, aby při soudním přezkumu bylo přihlédnuto ke stěžovatelovým politickým důvodům. Podání stěžovatele tak neobsahovalo žádný žalobní bod a nevymezovalo ani napadené výroky rozhodnutí.

Rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 29. 5. 2002. Podáním ze dne 10. 6. 2002 u žalovaného se stěžovatel domáhal přezkoumání uvedeného rozhodnutí. Vrchnímu soudu v Praze byl opravný prostředek předložen žalovaným dne 20. 9. 2002. S nabytím účinnosti s. ř. s. pak byla věc postoupena Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

Podle § 32 odst. 2 zákona o azylu, ve znění účinném do 31. 12. 2002, mohl stěžovatel podat opravný prostředek ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Ve spojení s § 250l odst. 2, § 250b odst. 1 a § 250h odst. 1 o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, mohl stěžovatel rozšiřujícím způsobem disponovat s rozsahem napadení správního rozhodnutí a s obsahem žalobních bodů jen v této patnáctidenní lhůtě. Z uvedeného vyplývá, že již v době, kdy byl opravný prostředek prostřednictvím žalovaného doručen Vrchnímu soudu v Praze, lhůta k rozšíření žaloby uplynula. Vzhledem k tomu, že vady návrhu nevymezujícího přezkum tak byly neodstranitelné cestou výzvy k odstranění vad návrhu a zároveň bránily věcnému vyřízení návrhu, byly dány důvody pro odmítnutí opravného prostředku (§ 250p o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002) již u Vrchního soudu v Praze. Nelze vyvodit, že by po 1. 1. 2003 lhůta k odstranění vad žaloby podle § 37 odst. 5, § 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu počala běžet znovu. Nová právní úprava nové lhůty nestanovila; u neskončených věcí, kde již lhůty uplynuly, tak tyto znovu běžet nezačaly.

I krajský soud tak po převzetí věci na základě takto koncipované žaloby, kdy tato nebyla v zákonné lhůtě doplněna o označení napadených výroků rozhodnutí a o alespoň jeden žalobní bod, nemohl správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Výzva krajského soudu k odstranění vad žaloby byla v dané situaci nadbytečná. Není totiž dána zákonná povinnost soudu v takových případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť - takto široce pojímaná - povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován. Námitka nedoručení předmětné výzvy k odstranění vad žaloby je tak z těchto důvodů irelevantní.

Krajský soud se tedy napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti, když stěžovatelovu žalobu odmítl, neboť po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body a označení výroků napadeného rozhodnutí staly neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, pro který nelze v řízení pokračovat a se kterým § 37 odst. 5 s. ř. s. spojuje důsledek odmítnutí žaloby.

Nejvyšší správní soud tedy shledal všechny stěžovatelovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému

správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu